

„Kdo přichází shůry, je nade všecky“

Hošťálková 24. 12. 2015

Písně: 294, pěvecký sbor, 298, 281

Čtení z Písma: ev.Matouše 2, 1 - 11; ev.Lukáše 2, 8 - 20

Text kázání: ev. Jana 3, 31 - 36

Milí bratři a sestry,

je to možná trošku divné vánoční evangelium, ale jak by také nebylo divné, vždyť mluví o jedinečném DIVU. Budeme mít stále před očima obraz vánočního příběhu tak, jak jej podává Matouš a Lukáš a svědectví Jana Křtitele k tomu přijmeme jako výklad toho důvěrně zná-mého, obrazu Vánoc. Uprostřed těch mnohých postav, které Matoušův a Lukášův obraz zachycuje, máme najít tu ústřední postavu Vánoc - - nemluvnátko v jeslích ovinuté plénkami, Toho, „**který je nade všecky**“. A když se nám to podaří, pak se před tajemstvím a divem Vánoc skloníme v nové úctě a radostném úžasu.

Svědectví Jana Křtitele o Ježíšovi je: „**Kdo přichází shůry, je nade všecky**“. Je to povědění velmi výrazně, aby bylo všem, kteří se s tím odstrčeným Ježíšem setkají, hned od počátku jasné: „*On je nade všecky*“. - „**Padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary**“, poví Matouše. A slovo Lukášovo: „**A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha**“. A ještě z Mariina chvalozpěvu: „**Prokázal sílu svým ramenem,... vladaře svrhl z trůnu a ponížené povýšil**“. A tu musíme také my všichni ze všech svých trůnů dolů, protože „*shůry přišel ten, který je nade všecky*“.

Ale proč je právě tento „**nade všecky**“? Prostě proto, že je **shůry**“ a proto, že „**přišel**“. Komu by se chtělo shůry dolů? Z nás přece žád-ný nechce zůstat dole. Vždyť přece nahoře - jak my tomu rozumíme, a jak tomu rozumí celý svět - tam je krásně, tam je volno, tam už nejsou ty trapné každodenní starosti, lopocení, únava a trápení. Teprve tam nahoře čeká člověka úspěch.

Ale stal se div. Ten, o kterém mluví vánoční evangelium, ten, který byl nahoře, nahoře nezůstal, sestoupil shůry sem k nám, a to znamená: sem dolů, kde jsme my všichni nespokojení. Takového mezi lidmi ne-najdeme. Proto je nade všecky. Je Synem samotného Boha a „**Otec Syna miluje a dal všecku moc do jeho rukou**“. Ano, tady zazářilo to nejmocnější vánoční světlo, světlo Otcovy lásky k Synu. Zde se Bůh Otec z lásky všeho vzdává, vše dává svému Synu. A pak ten pohyb nebeské lásky, pokračuje dál. Syn všechno to, co mu Otec dal, všech-nu tu Otcovu lásku vezme a přichází s ní sem dolů za námi, aby nás jí obdaroval. - „**Jako mě miloval Otec, tak já miluji vás**“.

Ale tady se zamysleme: Všechno to, co Otec dal z lásky Synu do rukou, a s čím shůry pro nás Syn přišel, to je patrně to, co my tady dole na zemi nemáme a co nám nikdo dát nemůže. Právě na to myslí Jan svou další vánoční větou: „**Kdo pochází ze země, náleží zemi a mluví pozemské věci**“. My všichni jsme ti, kteří jsme „**ze země**“, ti zemští, ať jsme se třeba jakkoli povyšovali a povznášeli nad zem. Musíme si to dát povědět: Se vším, čím jsme a co dokážeme, se vši naší nádherou jsme jen Adam - člověk. A ten byl vzat ze země, není Bohem, ani v něm není nic božského. I kdyby se chtěl blýsknout sebevíc, platí pro něj: „**Prach jsi a v prach se navrátíš!**“. Janovo vánoční poselství nám odhaluje pravdu v tom odkud jsme a na co proto stačíme. Ať přijde kdokoli z nás lidí, ať náboženský nebo docela nenáboženský génius, nemůže nám přinést nic jiného než to, co tu na zemi už bylo a co nám dosud nikdy k Bohu a věčnému životu, k opravdové, dokonalé změně našeho života a životních poměrů nepomohlo.

Co potom vlastně jsme a co máme, jako ti zemští? Nechme si na to odpovědět těmi, kteří to vánoční světlo uviděli nejprve a kteří už proto nemohli být spokojeni se vším tím, co pochází ze země a spěchali k Tomu, který „*přišel shůry*“.

Byli to nejprve pastýři, muži práce a dřiny. To je to, co i my všichni ze země známe a máme - práci a dřinu. Známe jistě také uspokojení z úspěšné práce, ale také pocit neuspokojenosti a marnosti z práce vykonané nadarmo a zbytečně. Jestli se zaměříme jen na to, pak v tom Bůh není, a není v tom - jak říká Jan - ani život věčný.

A byli to také mudrci, kteří spěchali k betlémským jesličkám. To jsou představitelé a mluvčí naší lidské moudrosti, vzdělanosti a vědy. Všecko probádali, mnoho užitečných věcí pro lidstvo objevili, a přece i oni prožívají pocit marnosti i hrůzu z toho, že by výsledky právě této jejich usilovné práce mohly v jediném okamžiku zničit lidstvo i celou zemi se vši vědou, technikou i kulturou. Jsme tedy a zůstáváme „*ze země, zemští*“ a Bůh v tom není, ani věčný život v tom není.

Evangelium o narození a příchodu Pána Ježíše Krista to všecko - všecko to naše namáhavé a poctivé usilování - vůbec neznehodnocuje, neříká, že to všechno není k ničemu. Jistěže, bylo vymyšleno mnoho dobrého a užitečného. Kolikrát jsme se ale museli bolestně přesvědčit o tom, jak jsme zemští, když jsme třeba uvěřili nějakým ideálům, považovali jsme je téměř za „*nadzemské*“ a prosazovali je. Patrně to platí také o celé té dnešní uprchlické krizi i nedávné světové konferenci o „*globálním oteplování*“.

Ale platí to také o našich Vánocích. Jeden druhému chce připravit radost. Jak by také ne? Avšak ve všem tom předvánočním i vánočním usilování se nepřeslechnutelně ozývá ta neukojená žízeň po ještě jiném životě, než je ten každodenní a celoroční život práce, lopocení a starostí. Ukazuje se, že i ty naše Vánoce, i kdyby byly sebebohatší, jsou jen Vánocemi ze země, zemské.

Vlastní div Vánoc záleží v tom, že k nám dolů na zem přišel Někdo, kdo se stal zemským, jako jsme my, ale současně je zcela odjinud; že k nám v Něm přišel někdo docela jiný a přinesl něco zcela jiného než jsme my doposud ze země a od všech zemských měli. Ptáme se: S čím k nám přišel, co nám „*shůry*“ přinesl? U Jana čteme: „*Svědčí o tom, co viděl a slyšel*“. Tady by se nám každému měl zatajit dech. Máme se dozvědět o tom, kam žádný z nás nepronikl: jak je to v nebi, jak je to s Bohem, jaké má Bůh s člověkem plány. Ten, který „*přišel shůry*“ si to nenechává pro sebe, netají nic z toho, co viděl a slyšel. Otevřeně nám to poví: „*Bůh nechce být Bohem bez vás!*“

To je to, co nám a všem lidem Vánoce říkají a co smíme s ohledem na betlémské Nemluvnátko vzít naprosto vážně: Bůh nám nezůstal nepřístupně vzdálený. Z nepochopitelné lásky přišel za námi, chce být s námi a je s námi tady dole, na zemi. Na naší zemi, ze které jsme my ani žádný z nás nemohli za ním a k němu. Není pravda, že musíme být a žít bez naděje a bez Boha na světě. Bůh sestoupil shůry za námi a je tu s námi - uprostřed nás. A to znamená, že to je ukončení všeho našeho dosavadního hledání a nekonečného sahání po něčem, co stejně je, jako jsme my, ze země - zemské.

To je také konec všech těch, kteří každé století znovu a znovu přicházeli a o sobě prohlašovali: „*Já jsem nade všecky a i můj program a cíl je nade všecky!*“ Každé století jim mnozí vždy znovu naletěli. Kdo se setká s Kristem a přijme jej za svého Pána, ten je před podvodem všech, kdo chtějí být „*nade všecky*“, ochráněn.

„*Ale jeho svědectví nikdo nepřijímá.*“ Proč to tak je? Prostě proto, že ho přijmout nemusí. Ten, který přišel shůry a je nade všecky vyvýšen, nikoho násilně nenutí. On přichází s láskou a v lásce. A lásce je všechno násilí cizí. Kdo se bojí stavět na lásce, ten Ježíše a jeho svědectví nepřijme. Vyznáváme, že to jsme my, kteří se pro Boha, který k nám přichází s láskou nedokážeme

rozhodnout, protože se bojíme, že bychom to s Bohem lásky prohráli a proto sázíme na ty, kdo jsou našemu smýšlení blízcí, kteří jsou „ze země a mluví zemské věci“.

A milující Bůh musí znovu zasáhnout a osvětit pastýře a mudrce, aby všeho nechali a spěchali za tím, který „**přišel shůry a je nade všecky**“. K plnému vystižení divu Vánoc, napsal evangelista Jan ještě tuto větu: „**Kdo jeho svědectví přijal, potvrdil tím, že Bůh je pravdivý**“. Ano, tady se div Vánoc dostává ke správnému vyústění: Ten, který přišel shůry dolů za námi, přece jen nepřišel nadarmo. Tentýž Bůh, který jej poslal, mocí svého Ducha, mocí své lásky způsobil a působí, že tu od počátku byli a stále jsou ti, kterým se dostává té úžasné výsady, že svou vírou smí potvrdovat to, že Bůh je pravdivý. Já a my tady všichni, my jsme ze země zemští a Boha a věčný život sami v sobě nemáme. Ale já tady osobně potvrzuji, že Bůh už není ode mne a nás všech na zemi vzdálen, ale že přišel a je tu s námi. A že Ten, kterého nám poslal, a který přišel shůry - Ježíš Kristus - je nade všecky. Já osobně potvrzuji, že v žádném jiném už není potřebné Boha hledat - je v tom, který leží jako nemluvnátko v jeslích; a je pro nás věčný, pravý, trvalý, plný, bohatý a bezpečný život. Už není potřebné nikde jinde Boha a jeho věčný život hledat, protože nikde jinde není k nalezení. „**On - Ježíš Kristus - který přišel shůry (v podobě betlémského dítěte), je nade všecky.**“
Amen.